

Vänsterpress om presidentvalet i Ryssland – mars 2018

I det nyligen avhållna presidentvalet i Ryssland segrade Putin med officiellt c:a 75 procent av rösterna. Därmed blev han vald för ytterligare sex år.

I valet deltog åtta kandidater. På andra plats (efter Putin) kom kommunistpartiets Pavel Grudinin (med drygt 11 procent) och på tredje plats populisterna och ultranationalisten Vladimir Zjirinovskij (knappt 7 procent). På fjärde plats kom den liberala journalisten och TV-kändisen Ksenia Sobotjak (c:a 2,5 procent).

Vänsterpressen har ganska sparsamt kommenterat valet – t ex har *Offensiv* och *Revolution* inte kommenterat det överhuvudtaget. Detta är lite anmärkningsvärt eftersom utvecklingen i Ryssland är av stor vikt, inte minst för oss i norra Europa. Att de flesta tidningsredaktionerna saknar egna ”experter” på Ryssland är också uppenbart.

Se även: [Varför blir Putin åter Rysslands president?](#) av Francis Jorissen och [Texter om utvecklingen i Ryssland under Putin](#)

Martin Fahlgren 25/3 2018

Innehåll

Flamman	1
<i>Ryska vänstern föredrar valbojkott framför låtsaskommunist</i>	1
Internationalen	3
<i>"Vi erkänner inte valresultatet"</i>	3
<i>Den vänster som stödjer Navalnyj begår politiskt självmord</i>	5
Proletären	6
<i>Den "röde direktören" väcker hopp</i>	6
<i>Ryska kommunistpartiets kandidat: "Valet var smutsigt"</i>	8

Flamman

Ryska vänstern föredrar valbojkott framför låtsaskommunist

Volodya Vagner

Flamman 15/3 2018

Vladimir Putin kommer att vinna det ryska presidentvalet på söndag. Trots att hans till synes starkaste utmanare är kommunistpartiets kandidat förespråkar den ryska vänstern valbojkott.

På söndag är det presidentval i Ryssland, men i gatubilden lyser kandidaterna med sin frånvaro. Visst blickar president Putin överlägset leende ner från den ena eller andra reklamskylten. Med lite tur hittar man även någon enstaka reklam för kommunistkandidaten Pavel Grudinin. Men den valreklamen som syns allra mest är inte för någon enskild kandidat, utan för själva valet. På reklamskyltar, i SMS-utskick och på bankomat-skärmar står det "Vårt land, vår president, vårt val", eller "Vi väljer president, vi väljer framtid".

Gatubilden är en bra reflektion av vad detta val handlar om: det handlar inte om vem som vinner utan om hur många som deltar i processen som ska legitimera segraren. Att han kommer att heta Vladimir Putin råder det nämligen inget tvivel om. Efter 18 år vid makten sitter presidenten fortfarande stadigt i sadeln. Genom att finslipa ett system som statsvetare kallar "styrd demokrati" har Putin förhindrat oppositionella krafter från att hota hans styre. Systemet går bland annat ut på att låta chanslösa och Kreml-anknutna opponenter ställa upp i val, medan farliga konkurrenter förhindras från att delta. Vid behov har dessutom valresultaten förfalskats för att ge Putin ännu större försprång över den tillåtna låtsasoppositionen. I samband med uppenbart valfusk 2011 och 2012 upplevde landet den största protestvågen sedan nittioalet. I stället för att reformera systemet slog man ner protesterna. Den här gången siktar Kreml på ett valdeltagande kring 70 procent, varav 70 procent ska rösta för Putin. För att säkerställa att detta sker följer valet det beprövade manuset.

Tv-kändis och jordbrukmogul

Den mest kända av landets genuina oppositionspolitiker, anti-korruptionsaktivisten Aleksej Navalnij, är förbjuden från att delta. Anledningen är en politiskt motiverad dom mot honom för ett par år sedan. Navalnij uppmanar nu till valbojkott, vilket förklarar statens synbara satsning på reklam för just valdeltagande. Bland valets tillåtna kandidater finns som vanligt nationalisten Vladimir Zjirinoskij. Skrikandes och iklädd en illasittande slips är han hovnarren som ska kanalisera frustration på högerkanten, utan att kritisera Putin. En annan gammal bekant är liberalen Grigorij Javlinskij. Medan han visserligen uttrycker genuin kritik verkar han ha funnit sig i att hans stöd bland väljarna är minimalt. Det ryktas om att han efter valet ska bli Rysslands chefförhandlare med Ukraina.

Det finns dock även nya ansikten bland kandidaterna: Den liberala tv-kändisen Ksenija Sobtjak och jordbruksdirektören Pavel Grudinin för Kommunistpartiet KPRF. Även om Sobtjak engagerade sig i proteströrelsen mot valfusk 2011 och 2012, anses hennes kandidatur vara resultatet av en överenskommelse med Kreml. Som dotter till Putins politiska mentor tillhör hon etablissemangen, och eftersom hennes politik, likt veteranliberalen Javlinskij, har lite väljarstöd, utgör hon knappast ett hot. Att KPRF lanserade någon annan än partiets eviga ordförande och återkommande presidentkandidat Gennadi Zjuganov har möjligtvis varit denna valrörelses största avsteg från det förväntade manuset. Kan Grudinins kandidatur då anses som ett hoppfullt tecken för politiken i landet? Inte om man frågar den ryska vänstern.

Tillåten låtsasvänster

– Ingen inom vänsterrörelsen betraktar KPRF som vänster, berättar Aleksej Gaskarov på ett

kafé i Moskva.

32-åringen är en av den yngre generationen vänsteraktivisters mest framträdande ledarfigurer. Redan innan den stora protestvågen för sex år sedan hade han etablerat sig som skicklig organisatör inom miljö- och antifarörelserna. När den politiskt splittrade proteströrelsen våren 2012 valde ett gemensamt koordineringsråd blev Gaskarov vänsterrepresentanten med flest röster. Efter att Putin sedan slog ner protesterna hamnade han bakom galler i tre och ett halvt år. Nu förespråkar Gaskarov valbojkott.

– KPRF är skamliga clowner som aldrig har åstadkommit någonting annat än att bromsa vänsterns utveckling i landet, säger han.

Enligt statsvetaren Ilja Matvejev spelar även KPRF en roll inom den Kreml-styrda låtsasdemokratin. Den 29-årige universitetslektorn i Sankt Petersburg är en av den ryska vänsterns unga framstående intellektuella. Utöver sitt arbete håller han under våren i en öppen föredragsserie om Putinismens ekonomi i en vänsterlokal i staden. Där förklarar han för en ung publik hur Rysslands regressiva skattesystem gynnar oligarkerna och upprätthåller landets extrema klassklyftor. På ett närliggande kafé berättar han en stund senare varför Kommunistpartiet KPRF, trots sin beteckning, inte är något hot mot det ryska klassamhället.

– Partiet har i princip ingenting att göra med vänsterpolitik, säger han. De har ett konservativt program som går ut på sovjetisk patriotism med inslag av rysk nationalism. De har en vag populistisk retorik och kritiserar oligarkerna, men utan att ifrågasätta Putin eller det rådande systemet.

Under gatuprotesterna mot valfusket 2012 höll KPRF en passiv kurs, trots att just det partiets valresultat troligtvis drabbades mest av förfalskningarna.

Fängslad och omvänd

Att partiet denna gång ställde upp en ny kandidat ser Matvejev inte som ett tecken på förnyelse. Partiordförande Zjuganov, som med järnhand styr KPRF likt ett eget företag, hade enligt Matvejev helt enkelt blivit för impopulär för att uppfylla sin tilldelade roll.

– Jag tror de fick en knuff från Kreml om att ställa upp med någon ny. Regeringen var rädd att Zjuganov inte ens skulle nå upp till det resultat som Kreml var beredd att låta dem få, vilket skulle ha påverkat valets legitimitet, berättar Matvejev.

Lösningen blev en rik jordbruksföretagare som en gång dömts för hets mot folkgrupp och tidigare var med i Kremlpartiet Enade Ryssland: Pavel Grudinin. Medan vissa nationalistgrupper stödjer kandidaten tror Matvejev inte att manövern lyckades övertyga vänstern.

– Inom vänstern förespråkar den stora majoriteten valbojkott, endast Vänsterfronten är för Grudinin, säger Matvejev.

Vänsterfronten var under proteströrelsen 2012 en av de synligaste vänsterkrafterna. Efter protesterna slogs organisationen sönder och dess ledare Sergej Udaltsov fick avtjäna ett flerårigt fängelsestraff (hans kamrat Aleksej Sachnin flydde till Sverige där han bor än i dag). Under fångenskapen närmade sig Udaltsov Kreml alltmer – framförallt genom entusiastiskt stöd för Putins utrikespolitik. Åter på fri fot lanserade han sin organisation på nytt, numera med nära band till KPRF, samt offentligt stöd från spinndoktorer med band till Kreml. För aktivister som Aleksej Gaskarov luktar det hela mycket skumt.

Navalnij samlar oppositionen

Snarare än att satsa på KPRF stödjer Gaskarov nu den avstängde anti-korruptionskämpen Alexej Navalnijs bojkottkampanj. Eftersom Navalnij kommer ur det liberala lägret och tidigare har använt sig av nationalistisk retorik är detta dock inget självklart beslut för vänsteraktivisten.

– Eftersom all form av vänsterverksamhet förtrycks stenhårt handlar det numera främst om

att överhuvudtaget göra motstånd mot regimen, förklarar Gaskarov. Navalnij har byggt en rejäl rörelse. Att verka där är i nuläget mer effektivt än att försöka skapa egna strukturer. Dessutom har hans positioner så småningom blivit mer progressiva.

Denna förändring har även statsvetaren Ilja Matvejev noterat.

– Navalnij har förstått att renodlad liberalism inte ger majoriteter. Därför formulerar han nu mer vänsterpopulistiska positioner, såsom omfördelning av landets rikedom och rejält höjda minimilöner.

Enligt Matvejev kommer Navalnij att förbli en kraft att räkna med.

– Jag tror att vi närmar oss Putin-systemets slutfas. Vid nästa val, 2024, kommer Putin vara 71, och får enligt konstitutionen då inte kandidera igen. Detta skapar problem för regimen. Samtidigt krisar ekonomin och reallönerna faller. Det här valet kommer inte att avgöra något, men Navalnij planerar redan nu för nästa.

[De ståndpunkter som framförs i ovanstående artikel ifrågasätts och kritiseras skarpt i artikeln *Den vänster som stödjer Navalnyj begår politiskt självmord* – se nedan]

Internationalen

”Vi erkänner inte valresultatet”

Per Leander

Internationalen 20/3 2018

Vänsterfronten demonstrerade i Moskva dagen efter valet.

- ▶ **Putin vann som väntat ryska presidentvalet, och som väntat förekom valfusk**
- ▶ **Vänsterfronten vägrar erkänna valet som legitimt och fortsätter kampanjen**
- ▶ **Stödet för Kommunistpartiet visar ändå att vänstern är starkare än liberalerna**

Efter valet den 18 mars har Vladimir Putin för fjärde gången utropat sig som Rysslands

president. Officiellt fick han 77 procent av rösterna, vilket är rekord för någon rysk presidentkandidat sedan Sovjetunionens fall. Men som vanligt förekom det valfusk på flera håll, oftast genom att lokala partibyråkrater såg till att lägga ner några extra röster på Putin i valurnorna. Fusket med de extra valsedlarna handlade minst lika mycket om få det att se ut som att det var ett stort valdeltagandet, som att säkra Putins seger.

Putins främsta utmanare denna gång, Kommunistpartiets nye kandidat Pavel Grudinin, fick 12 procent av rösterna och har erkänt valresultatet. Men enligt oberoende opinionsundersökningar i vallokaler runt om i landet hade kommunisterna snarare runt 20-25 procent av väljarstödet.

Den radikalare socialistiska organisationen Vänsterfronten, som denna gång hade gått i allians med Kommunistpartiet och backat upp Pavel Grudinins kandidatur, vägrar dock att erkänna valresultatet som legitimt. Utöver det uppenbara fusket med valsedlarna, pekade man på att regimens kampanj mot Grudinin hade varit ovanligt smutsig i alla medier.

Dagen efter samlade Vänsterfrontens ledare Sergej Udaltsov till en demonstration i Moskva med ett tusental deltagare i protest mot valet. Sergej Udaltsov krävde också att hela valsyste­met måste reformeras, så att alla partier och personer som vill kan få kandidera, inte bara de som godkänns av Kreml.

Aleksej Sachnin, en annan av Vänsterfrontens ledare som sedan 2013 bor i Sverige som politisk flykting, menar också att valet måste ses som illegitimt, men tror att Putin skulle ha segrat även utan att fuska.

– En av de viktigaste grunderna för Putins seger är den nya kalla kriget-stämningen och västvärldens sanktioner mot Ryssland, som har lyckats ena samhället snarare än att splittra det. Folk känner att de måste backa upp Putin just eftersom att USA och EU gör allt för att krossa honom, den känslan har överskuggat alla andra inrikesfrågor och ekonomiska problem, säger han.

– Det visar visserligen att de ryska väljarna är infantila, men också hur västs agerande ger motsatt effekt än vad som är tänkt och bara leder till att stödet för Putin stärks.

Vänsterfronten hade valt att stödja Pavel Grudinins kandidatur som ”folkets kandidat”, efter att en omröstning mellan vänsteraktivister visat att han var betydligt populärare än Kommunistpartiets gamle ledare Gennadij Ziuganov, som då valde att kliva åt sidan för Grudinin. Men alliansen med Kommunistpartiet var i första hand tänkt som en möjlig plattform för Vänsterfronten att nå ut och bygga vidare på en bredare och radikalare rörelse som på sikt kan utmana Putin.

– Det gick sämre än vad vi hade hoppats för Grudinin, men samtidigt står det klart att en vänsteropposition är det enda politiska alternativet mot Putin. De tre liberala kandidaterna som nu fritt fick ställa upp i valet, fick knappt en procent var av rösterna, säger han.

Han syftar på den provästliga TV-kändisen Ksenia Sobtjak som kandiderade i eget namn, och Boris Titov från det nyliberala Tillväxtpartiet, samt Grigorij Javlinskij från det socialliberala partiet Jabloko.

Samtidigt menar han att Putin, trots det uppenbart stora väljarstödet inte sitter säker på tronen.

– Regeringen står inför svåra utmaningar. Om de inte byter social och ekonomisk kurs, så kommer den växande krisen förr eller senare leda till en samhällsexplosion. Putin har segrat, men de problem han står inför växer, säger Aleksej Sachnin.

Putin har sagt att han nu tänker ändra bland ministrarna i sin regering, men vad det innebär får vi se först i maj när nästa mandatperiod inleds på riktigt.

– Kanske hoppas Grudinin fortfarande att han kan påverka Putin i en mer socialdemokratisk keynesiansk riktning. Det var hela tiden hans mål med den här valkampanjen, att komma i en

starkare position för att förhandla fram bättre villkor för de ”röda direktörer” ägnar sig åt inhemska produktion, till skillnad från de styrande oligarker som dominerar finansmarknaden och råvaruexporten. Men jag tror inte att oligarksystemet kan göra en så djup omställning, men om Putin inte gör det, så förstärks krisen, säger Aleksej Sachin.

Vad gör Vänsterfronten nu?

– Vi försöker fortsätta den rörelse vi har börjat bygga och vill radikaliseras den genom fortsatta gatudemonstrationer och utomparlamentariska metoder. Vi började redan dagen efter valet med en demonstration i Moskva. Det blev inte jättestort, men det kan växa. Den här vänsterkoalitionen med Kommunistpartiets gräsrotter har fortfarande potential, men det måste bli bredare allianser, nya ansikten och mycket tydligare kritik mot regimen. Valet att stödja Grudinin var bara ett första steg, säger Aleksej Sachin.

– Man kan säga att vårt minimiprogram har realiserats. Efter åren av repression har Vänsterfronten återuppstått och blivit en kraft att räkna med igen, tack vare vår allians med Kommunistpartiet. Det råder ingen tvivel om att det var rätt taktik. Vi har inte blivit någon enorm kraft som under protesterna 2012, men vi har blivit tagna på allvar igen. Nu gäller det att förbereda oss för den kommande krisen så att vårt maximiprogram kan realiseras, det vill säga att Putin och oligarkregimen ska störtas och den verkliga kampen för socialism kan börja.

Den vänster som stödjer Navalnyj begår politiskt självmord

Per Leander

Internationalen 23/3 2018

Flamman 15 mars om den ”vänster” som stödjer Navalnyj.

Inför det ryska valet hade tidningen *Flamman* (15/3) en artikel med rubriken ”Ryska vänstern föredrar valbojkott framför låtsaskommunist” [se ovan]. Den ryska vänstern som *Flamman* har vaskat fram representeras här av den före detta anarkisten Aleksej Gaskarov, som numera är aktiv i högerpopulisten Aleksej Navalnyjs politiska team, samt statsvetaren Ilja Matvejev, som också tycker att Navalnyj är det enda tänkbara alternativet till Putin.

Navalnyj har, eftersom han inte själv fick ställa upp i valet, förespråkade bojkott och herrarna Gaskarov och Matvejev är fria att bojkotta valet hur mycket de vill. Men deras argumentation – att Kommunistpartiet inte är tillräckligt kommunistiskt, så att de därför istället stödjer högerextremisten Navalnyj – är obegriplig. Deras kritik mot Vänsterfronten för att de stödde Grudinin faller också platt.

Det stämmer att Pavel Grudinin inte var någon riktig kommunist, utan snarare en sorts socialdemokrat, som inte heller på allvar vågade utmana Putin. Och som jag hoppas har framgått i tidigare artiklar här i Internationalen, så grundades inte Vänsterfrontens stöd för Grudinin i någon naiv tro om att han var den politiker som skulle kunna ställa allt till rätta. Det handlade snarare om att samlas igen för att försöka bygga en bred och radikal rörelse som kan växa vidare till en riktig vänsterkraft. Inte minst för att nyliberalen och högernationalisten Aleksej Navalnyj inte ska kunna monopolisera oppositionsrörelsen mot Putin.

Navalnyj, som i svenska media oftast bara beskrivs som en antikorrupsionsaktivist, har sin bakgrund i vitmakt-rörelsen och står för en reaktionär politik, även om han som alla högerpopulister (tänk Sverigedemokraterna) blandar sin nationalism och rasism med löften om sociala rättigheter.

Den så kallade vänster som sluter upp i Navalnyjs projekt har helt kapitulerat inför högerpopulismen och därmed begått politiskt självmord.

Proletären

Den "röde direktören" väcker hopp

Aleksej Sachnin

Proletären 16/3 2018

Ryska federationens kommunistparti demonstrerar vid Oktoberrevolutionens hundraårsdag i november 2017.

Den 18 mars går Ryssland till val. Ingen tvivlar på att Vladimir Putin under högtidliga former kommer att förklaras som segrare och inleda sin fjärde presidentperiod. Men valrörelsen, som började som en tråkig och intrigbefriad ritual, har ändå bjudit på en och annan överraskning.

Kanske har valrörelsen skapat förutsättningar för en verklig politisk kris inom en snar framtid.

Ryska Federationens Kommunistiska Parti stod för den främsta överraskningen. Under alla år sedan Sovjetunionens upplösning har partiets kandidater kommit på andraplats i presidentvalen. Och RFKP har vid varje val, förutom ett, representerats av sin ständige ledare Gennadij Zjuganov.

1996 fick han till och med flest röster i den andra valomgången, men fick erkänna de officiella resultaten, enligt vilka den dåvarande presidenten Boris Jeltsin, förklarades som vinnare. Ziuganov förklarade själv denna handling med att en fortsatt kamp under de rådande villkoren skulle leda till ett inbördeskrig.

Men efter denna fadäs började Ziuganov uppfattas som en kompromissernas man, en lojal

oppositionspolitiker som föredrog att förhandla med makten snarare än att kämpa för att få den.

Ziuganov tillkännagav så sent som den 7 november 2017, under Oktoberrevolutionens hundraårsjubileum, att han skulle ställa upp i presidentvalet igen. Men det visade sig bli helt annorlunda.

Den mer radikala vänstern, ledd av Levyj Front (Vänsterfronten), genomförde en primärvalskampanj, där aktivister fick rösta på en potentiell kandidat ur vänsterns led. Kampanjen blev en oväntad massmedial framgång och väckte entusiasm inom vänstern.

Vinnaren blev Pavel Grudinin, en i landet relativt välkänd ”röd direktör”. Han styr det statliga Leninjordbruket som ligger en bit utanför Moskva och är ett av de mest framgångsrika jordbruksföretagen i Ryssland, känt för sina sociala förmåner och relativt höga löner.

Oväntat för alla bestämde sig RFKP för att nominera Grudinin som presidentkandidat. Förmodligen var partitopparna oroliga för att Ziuganov den här gången inte skulle hamna på andra, utan tredje plats. Och detta kunde leda till splittringar i partiet, då många ur deras kader inte är nöjda med sin partiledares kompromissvilja.

Då skulle det ryska kommunistpartiet gå samma öde till mötes som det ukrainska, som gick från att vara den största oppositionskraften i landet till att bli ett marginalparti som sveptes bort från den politiska scenen av en liberal-nationalistisk koalition som kom till makten efter Maidanhändelserna 2014.

Grudinin fick oväntat mycket stöd från vanliga väljare. Detta skrämde Kreml, som till en början förhöll sig likgiltigt till kommunisternas kandidat. Men redan i början av januari satte hela den ryska propagandamaskinen igång med att diskreditera Grudinin. I varenda nyhets-sändning och pratshow fick tittarna höra alla tänkbara rykten, som ibland övergick till rena lögner.

En så hysterisk kampanj har Ryssland inte skådat på länge. Det visar att makthavarna betraktar Grudinin som en seriös motståndare.

Grudinin själv är inte alls någon idealistisk socialistisk kandidat. Liksom alla de andra ”röda direktörerna” är han mer inställd på uppgörelser med Putin bakom kulisserna än en riktig kamp om makten. Men han har blivit en figur kring vilken en ny social koalition har bildats.

De ”röda direktörerna” är förespråkare av ett stopp på den nyliberala socioekonomiska politiken till förmån för en keynesiansk och protektionistisk ”socialdemokratisk” kurs. Och en mycket stor del av arbetarklassen är beredd att följa dem.

För Vänsterfronten, som den mest radikala delen av denna koalition, är det uppenbart att en sådan koalition för med sig många ofrånkomliga kostnader och begränsningar. Men den gör det möjligt att lösa den viktigaste uppgiften: att skapa en massrörelse under socialismens fana.

Grudinin och kommunistpartiets ledare behöver stöd och röster från miljontals väljare för sina uppgörelser med Kreml. Och dessa miljoner behöver Grudinin och RFKP för att kunna organisera sig, inse sin styrka och lära sig att på ett självständigt sätt delta i politiken. Och denna process pågår redan.

Om inte valet blir ordentligt riggat kommer Grudinin troligtvis att få en säker andraplats. Detta kommer innebära att vänsterkrafterna förblir det främsta alternativet till Putins ny-liberalism. Det ukrainska scenariot där en korrupt regim ställs mot en liberal-nationalistisk opposition blir då inte aktuellt.

Men huvudmotsättningen är en annan.

Om Grudinins höga valresultat inte påverkar den sociala och ekonomiska kursen i Putins nya regering kommer det att leda till en kraftig konfrontation mellan koalitionen som i nuläget står

bakom kommunisternas kandidat och den nuvarande regeringen. Och då kanske Ryssland träder in i en verklig politisk kris, och en verklig kamp om makten, inte bara ett skådespel, kan börja.

Översättning från ryska: Artur Szandrowski

Ryska kommunistpartiets kandidat: "Valet var smutsigt"

Redaktionen

Proletären 19/3 2018

Sittande president Vladimir Putin vann som väntat valet i Ryssland med nästan 77 procent av rösterna. Tvåan, kommunistpartiets kandidat Pavel Grudinin, beskriver valet som orättvist.

Vladimir Putin fick, enligt de officiella valmyndigheterna i Ryssland 76,7 procent av rösterna i söndagens presidentval. Näst flest röster fick Ryska federationens kommunistiska partis kandidat, Pavel Grudinin, med 11,8 procent. Det är den lägsta siffran en presidentkandidat för kommunistpartiet någonsin fått i Ryssland.

Pavel Grudinin (t v) och Ryska federationens kommunistpartis ordförande Gennadij Ziuganov (mitten) uttalar sig på presskonferens.

På en presskonferens på måndagen dömde Pavel Grudinin ut valet som "smutsigt".

– Jag är helt övertygad om att den sittande presidenten vann. Men så som myndigheterna, och även medierna, agerat under valkampanjen tillåter jag mig att säga att det här var ett smutsigt val. Det var ett val som inte nådde upp till internationell standard, sa han enligt den ryska nyhetssidan Sputnik.

Pavel Grudinin blev under valkampanjen känd som "den röde direktören" eftersom han driver det statliga Leninjordbruket utanför Moskva. I praktiken har Grudinin företrätt en socialdemokratisk linje men har också fått stöd av revolutionära Vänsterfronten.

Valdeltagandet var 67,5 procent.